

have, for at kunne sende en Mand derop, der kan give det Underretning om, hvad der er at gjøre. Det er jo ikke alene for at faae Bæstet om, hvorledes det Hele gaar deroppe, at en saadan Mand skulde udsendes, men vi maa jo i Grunden ogsaa slaa ind paa en helt ny Retning med Hensyn til Missionærens Udbannelse, for at faae uddannet grønlandske Theologer, istedetfor de danske theologiske Kandidater, som sendes hernedefra. Der er jo knap Tid paa theologiske Kandidater hernebe, saa at vi slet ikke ville faae nok til ogsaa at forsyne Grønland med. Vi ville snart blive nødsagede til at slaa ind paa helt andre Retninger, for at forsyne os selv hernebe, og hvorledes skulle vi saa blive istand til at sende theologiske Kandidater derop? Seg ser derfor virkelig ikke, at der er Andet at gjøre, og jeg vilde saaledes finde det misligt, om vi vilde negte denne lille Bevilling. Kultusministeren vilde da bagefter kunne sige: Sa, ganske vist er det daarligt med Forholdene deroppe, men da jeg forlangte disse faa Hundrede Kroner af Rigsdagen, vilde den ikke give mig dem. Det forekommer mig da, at vi saa ikke vilde kunne gjøre Kultusministeren nogen Bebreidelse derfor. Naar vi derimod lade ham faae disse Penge, saa lægge vi derved Ansvar for, hvad der skal gjøres, over paa ham, men i modsat Fald synes det mig, at Ansvar kommer til at ligge paa os, og det forekommer mig, at dette vilde være en noget større Byrde, end vi vilde kunne tage paa os. — Siden jeg har Ordet, skal jeg ogsaa tale et Par Ord om denne Udstillingsbygning. Da vi forrige Aar bevilgede Penge dertil, og den forrige Kultusminister fik den Sum, han vilde have, sagde han: Naar jeg faar denne Sum og ikke kan faae Bygningen færdig for den, gjør jeg ingen Ting; Thinget skal ikke høre mere om denne Sag. Nu siger den nuværende Kultusminister: Ja, faar jeg nu 17,000 Kr. til, skal Thinget ikke faae mere at høre om denne Sag. Saa kan jo ogsaa en tredje Kultusminister komme og sige: Nu skal jeg have 10,000 eller 20,000 Kr. til, og saa skal Thinget ikke høre mere om denne Sag. Imidlertid vil jeg dog sige, at da Sagen, saavidt jeg kunde forstaa den høitærede Kultusministers Ord, stiller sig saaledes, at Bygningen meget godt kunde bygges for den Sum, der er bevilget, men at vi saa fik et simpelt Gulv, som ikke vilde passe godt til Bygningen og til alt det Andet, der hører dertil, synes jeg ikke, man skulde negte de 17,000 Kr. dertil, da vi kunne faae det for denne Sum, og Bygningen saa tillige vil blive, hvad den dog skal være, en Pryd for Hovedstaden og hele Landet. Seg vilde saaledes ikke gjerne se, at man negtede disse Penge; thi det ene maa svare til det Andet. — Med Hensyn til den livsvarige Hædersgave til Professor Serichau blev det udtalt af det ærede Medlem fra Helsingør (Thomsen), at, fordi Bevillingen var kommen saa sent, kunde man ikke

godt overveie, om man kunde gaa med dertil; det kunde jo være, at der ogsaa var Andre, som saa maatte komme i Betragtning. Sa, det kan være rigtigt under visse Forhold, men i et Tilfælde som dette, hvor det dreier sig om en enkelt Mand, der er saa fremragende, at Enhver, der blot følger lidt med, kan se, at han virkelig rager høit op over alle andre af sine Kunstfæller, ser jeg ikke, at der behøves lang Betænkningstid, hvis man ellers synes at kunne afse disse Penge. Professor Serichau er maasse vor største nulevende Kunstner i sin Retning, og ligesom det vilde være en Ære for ham at faae disse Penge, saaledes synes jeg ogsaa paa den anden Side, at det vilde være en Ære for os at bevilge dem, og derfor kan jeg ikke Andet end tilraade Forslaget og ser gjerne, at han faar disse Penge.

Berg: Seg vil sige om dette sidste Forslag, at det gjør mig ondt, at de Herrer have taget den Sag paa den Maade ligeoverfor Serichau, saa at jeg, der meget ønsker en passende Forhøielse af hans livsvarige Hædersgave, maa stemme imod dette Forslag. Bliver Forslaget forkastet, antager jeg dog, at der endnu for Finansudvalget og Ministeren vil være Leilighed til at tage dette Spørgsmaal under fornyet Overveielse. (Borjen: Endnu?) Ja, endnu, nemlig gjennem Tilleggsbevillingsloven. Den ærede Ordfører berettede for Thinget, at det var fuldstændig usandt, hvad jeg har berettet om hans Stilling angaaende denne Sag ved 2den Behandling; denne Sag var nemlig ogsaa fremme her i Debatten. Den ærede Ordfører har imidlertid selv givet en Forklaring, der gaar ud paa, at det er fuldstændig sandt, at han har modsat sig Forslaget, og han angav som Grund, at han ikke vilde bevilge mere paa denne Konto, end der iltor var bevilget. Der blev nu ganske vist alligevel bevilget 2,000 Kr. nye, thi den afdøde Professor Bergreens Hædersgave maatte jo uden videre falde tilbage til Staten. Men hvad nu end Grunden var, den ærede Ordfører forklarede umiddelbart efter, at han havde sagt, at det var usandt, hvad jeg havde anført, Grunden, hvorfor han havde modsat sig dette. Det er da altsaa ialtfald sandt, at han har modsat sig Forslaget; derimod kan det være muligt, at den ærede Ordfører kan have Ret i, at han ikke har modsat sig det med Varme, dette sidste Udtryk er maasse mindre korrekt, men det kan jo forandres til, at det var med Kulde, med isenende Kulde, at han modsatte sig Forslaget, dog dette skal jeg ikke lægge Vægt paa, men jeg tager kun Faktum, og det omstødte den ærede Ordfører ikke ved sit smukke, parlamentariske Udtryk: „fuldstændig usandt“. Den ærede Ordfører forklarede altsaa, at hans Stilling finantseelt var den, at man ikke skulde bevilge Mere paa denne Konto; men nu var det hans personlige Ønske, at der skulde bevilges Mere — det kan jeg ikke